

eĉse ĝi implikas la inkludon de malnoviĝintaj dogmoj kiuj konflikta kun Homaj Rajtoj kaj scienco. La enhavo de religia materialo estas ideologie poluita kaj ne estas determinita de la Edukministerio, sed de la Episkopa Konferenco. Sekve, ĉi tiu afero estas la temo de agadoj kontraŭ ĝi al la libereco de konscio kaj al la rajtoj de la infano (la organizo de religiaj procesioj en infanĝardenoj estas klara ekzemplo). Krome, la instruistoj respondecaj pri la kurso estas elektitaj de la episkopoj, sed iliaj salajroj estas pagataj de la ŝtato.

2) Mispropono de publikaj monrimedoj

Laŭ la interkonsentoj de 1979, Hispanio devis garantiĝi subvenciojn al la Katolika Eklezio ĝis ĝi fariĝos memfinancado, tio estas ĝis ĝi "akiros per si mem sufiĉajn rimedojn por kontentigi siajn bezonojn. 44 jarojn poste, la Eklezio ne plenumis sian parton de la traktato, nek pravigis la mankon de progreso al memfinancado. Tiel, la agadraporto nuntempe prezentita de la Hispana Episkopa Konferenco ne pravigas la ricevatajn sumojn kaj ilian uzon. Jen kion substrekis la Revizora Kortumo en 2020, indikante, interalie, ke estas nepravigebla pluso.

Nuntempe grandegaj kvantoj de publikaj financo daŭre estas deturnitaj al didomoj kaj katolikaj lernejoj, amaskomunikiloj, hospitaloj aŭ fondaĵoj. Laŭ kalkuloj de Europa Laica, la jara sumo superas 11,6 miliardojn da eŭroj. La malavaraĵoj sendevigoj reprezentas pli ol 2 miliardojn da eŭroj jare evitante la pagon de, interalie, heredaj, transdonaj aŭ donacimpostoj. Ankaŭ ne estas pagitaj impostoj pro la vendo de biletoj (eŭ femisme nomataj "donacoj") por katedraloj, muzeoj kaj aliaj konstruaĵoj de histori-arta graveco kaj por turisma uzo.

La sendevigo de ĉiuj impostoj, krom aldona valoro imposto (AVI), validas kaj por la Romkatolika Eklezio kaj ĉiuj ĝiaj organizoj. Tio signifas precipe ke, en multaj kazoj, ili ne pagas domimposton, eĉ por konstruaĵoj loĝantaj enspezigajn ekonomiajn agadojn, kiel ekzemple hoteloj. Tiuj sendevigoj do konsistigas ŝtatan helpon kontraŭe al la EU-traktato kaj postulus eŭropan reagon.

La interkonsento pri ekonomiaj aferoj enhavas tre specifajn klaŭzojn, kiel kompenson donitan al la Romkatolika Eklezio okaze de impostaj ŝanĝoj, kiuj devigas ĝin pagi iujn impostojn. Tio ĉi klaŭzo estis aplikita en 2008 por kompensi la aplikon de AVI. Kontraŭ la pago de ĉi tiu imposto, la sumo, kiun hispanoj povas asigni al la Katolika Eklezio en sia impostdeklaro, estis pliigita al 0,7%. Tio ne estas kroma mono pagota de katolikoj, sed sumoj prenataj el la ĝenerala ŝtata buĝeto, tio estas de ĉiuj civitanoj, kiajn ajn iliajn kredojn.

3) Privilegioj de sektoro de socio kaj anakronismaj institucioj

La Hispana Katolika Eklezio havas apartan juran reĝimon, kiu permesas al ĝi havi civilan juran personecon ekster la komuna sistemo de asocioj. Tiel, katolika geedziĝo produktas civilajn efikojn kaj la ŝtato rekonas la netuŝeblecon de didomoj, arkivoj kaj dokumentoj de la Eklezio. Katolikaj armeaj pastroj en hospitaloj, universitatoj kaj malliberejoj estas pagataj de la ŝtato.

Tiuj kiuj servas en la armetropoj ankaŭ havas armean rangon (kolonelo, majoro, kapitano, leŭtenanto, ktp.) kaj ankaŭ estas pagataj de la ŝtato. Publikaj financo ankaŭ financas la Arzobispado Castrense, institucion hereditan de alia epoko, kies membroj estas "duonmonaĥoj, duonsoldatoj", gviditaj fare de ĉefepiskopo nomumita fare de la reĝo, kiu havas la rangon (kaj salajron) de generalmajoro.

Takso de la interkonsentoj el la perspektivo de Europa laica

La artikolo 16.3 de la Hispana Konstitucio difinas, ke "neniu konfeso havu la karakteron de ŝtato", sed ankaŭ trudas la starigon de "rilatoj de kunlaboro kun la Katolika Eklezio", kio pridubas la neŭtralecon de la institucioj. Tamen, la Konstitucio ne establas la naturon de tiu kunlaboro, nek ĝian amplekson, nek la manieron en kiu ĝi devas esti artikulata, kaj povas ekzisti multoblaj manieroj fari tion. Tial, la Akordoj de 1979 estis maniero prefiksi ĉi tiun kunlaboron, establante ludtabulon en kiu ekleziaj privilegioj ne estus modifitaj post la alveno de la demokratia epoko.

La Akordoj (1979) havas klare kontraŭ konstitucian enhavon ĉar ili malobservas religian liberecon (en diskriminacii kontraŭ nereligiaj opcioj; artikolo 16.1 de la Konstitucio), la nekonfesia naturo de la Ŝtato (artikolo 16.3), egaleco (artikolo 14) kaj impostado (artikolo 31).

La Interkonsentoj de 1979 havas la karakterizaĵojn de internacia traktato inter Ŝtatoj. Tamen tio, kio estas interkonsentita en la traktato, koncernas ne internaciajn aferojn, sed prefere la intervenon de Ŝtato en la internajn politikajn aferojn de la unua, kun la sekvo de la perdo de la Ŝtata suvereneco. Krome, ne ekzistas reciprokeco, kun unu partio ricevanta avantaĝojn kaj la alia nur kostoj kaj devoj.

La lastaj 40 jaroj montris, ke ne ekzistas politika volo en Hispanio por determini ĉu progresis en la sindevido de la katolika eklezio al memfinancado. Neniu registaro, eĉ la plej progresema, agis, kvankam la agadraporto de la Hispana Episkopa Konferenco ne respektas ĉi tiun celon nek la necesan travideblecon.

Krome, la kunkulpeco de la Juĝistaro povus ankaŭ esti levita, pro la juĝa flakeco en solvado de tiu demokratia misprezento kaj en pridubado de la kontraŭ konstituciaj efikoj de tiuj interkonsentoj.

2023, balotjaro

Ĉi tiu jaro estos markita de sinsekvo de urbaj kaj regionaj elektoj (la 28-an de majo) kaj ĝeneralaj elektoj (en decembro). Tamen, ne certas, ke reala progreso estos farita rilate la sekularigadon de la Ŝtato kaj la forigon de la Interkonsentoj. Oni devas memori, ke la nuna koalicia registaro ne plenumis la promesojn de sia voĉdona programo, kiu inkluzivis tre gravajn rimedojn por la laika movado, kiel la aprobon de "leĝo pri libereco de konscio, kiu garantias la sekularecon de la Ŝtato kaj ties; neŭtraleco koncerne ĉiujn religiajn konfesojn.

Pro ĉi tiuj kialoj, la registaro ŝajnas esti forlasinta siajn engaĝiĝojn al sekularismo kaj ŝajnas tre neverŝajne, ke ĝi iros al la forigo de la Akordoj de 1979, tiel ke la civilaj aferoj, kiuj estas nature internaj politikoj, daŭre estos subigitaj al la interesoj de eksterlanda konfesa Ŝtato.

Sendepende de la registaro, Europa Laica ne laciĝos denunci ĉi tiujn interkonsentojn kaj la neceson nuligi ilin kiel nepravigeblan kaj necesan kondiĉon por atingi realan kaj efikan liberecon de konscio kaj sekularismo en la Hispana Ŝtato.

Pablo G. Toral de Europa Laica
Komunikado legita de José Arias

Klerikismo en Latin-Ameriko kontraŭ sekularismo

Saluton al ĉiuj, kaj antaŭ ĉio mi ŝatus danki la kamaradojn de la AILP pro ilia iniciato kaj pro tio, ke mi donis la ŝancon paroli kun vi.

En Latin-Ameriko, la klerikalismo ĉeestas ekde la alveno de la Konkerintoj: ni memoru, ke nia kontinento estis konkerita per du vojoj: tiu de la glavo kaj tiu de la kruco. Kaj dum la kolonia epoko, kiu daŭris proksimume inter la 1500-aj jaroj kaj la unua triono de la 19-a jarcento, tio estas, pli ol 300 jarojn, la Katolika Eklezio estis ŝlosila institucio por konservi la strukturon de regado.

En la unua triono de la 19-a jarcento, sub la influo de la novaj ideoj de la Klerismo kaj la Usona kaj Franca Revolucioj, okazis la procezo de sendependeco. Tamen, la emergantaj ŝtatoj heredis katolikan eklezion, kiu etendis sian tempan potencon kaj moralan influon al la tuta loĝantaro per privilegioj kaj riĉaj akumulitaj dum jarcentoj da konkero kaj koloniigo.

Post la sendependiĝo, la unuaj Konstitucioj de la novaj Respublikoj ĝenerale proklamis la katolikan religion kiel oficialulon de la ŝtato; sed registaroj serĉis manierojn subigi la Eklezion.

La plej radikalaj respublikaj sektoroj, konsistantaj el framasonoj, liberpensuloj kaj certaj protestantaj sektoroj, batalis por la Apartigo de Eklezio kaj ŝtato. Tamen, tiu impulso ne estis ĉiam lineara aŭ libera de konflikto, kondukante al la fino de la 19-a jarcento al preskaŭ ĝenerale sekularigo de la ŝtato kaj la emancipiĝo de la Eklezio kadre de reĝimo de libereco de religio.

Tamen, Katolikismo prezentis fortan reziston al sekularigo kaj la Apartigo de Eklezio kaj ŝtato, kaj kie ĝi estis potenca institucio, ĝi povis alianci sin kun konservativaj politikaj kaj ekonomiaj fortoj por starigi reziston kiu eĉprenis la formon de reala kaj sanga internaj militoj, kiel en Meksiko, inter 1858 kaj 1860 kaj en Kolombio, inter 1876 kaj 1877. En Meksiko, la antiklerikalaj reformoj restis en forto, sed en Kolombio, ili suferis malsukceson kun la venko de la klerikala tendaro.

Ĝenerale, ekde ĉirkaŭ 1880, kun la plifortiĝo de la movado de sekularigado de ŝtatoj kaj politikoj celantaj formi civitanecon identigitan kun la Respublikoj, la Eklezio komencis adaptiĝon kiu igis ĝin plifortigi sian internan pozicion kaj vidi la aperon de socia movado mobilizita ĉirkaŭ katolikaj idealoj.

La leĝoj pri civila geedziĝo, la sekularigado de tombejoj, civilaj registroj kaj la sekularigo de publika edukado estis favoraj momentoj por reliefigi la pli-malpli gravajn streĉojn inter civilaj kaj ekleziaj regantoj, kiuj ofte rezultigis malfortajn kompromisojn.

En ĉi tiu procezo, estas en Urugvajo ke la plej profunda progreso estis solidigita, kun la kompletigo de ĝiaj reformprocezoj kun la Konstitucio de 1919 kiu aplikas la kompletan apartigon de Eklezio kaj ŝtato. En ĉi tiu procezo, libera, deviga kaj laika edukado estis establita, forigante ĉiun religian instruadon en lernejoj, same kiel la eksedzigan leĝon, la forigon de ĉiuj religiaj bildoj el publikaj konstruaĵoj, la eliminon de la religia ĵuro de publikaj aŭtoritatoj, la forigo de armeaj pastroj, la sekularigado de religiaj festotagoj (ekzemple Kristnasko estas nomata "Familia Tago", Sankta Semajno estas nomata "Turisma Semajno", ktp.).

La 20-a jarcento vidis la hegemonian prizorgadon de la katolika ĉeesto en latin-amerikaj socioj, same kiel fortan ĉeeston de religia enhavo, eĉen instituciaj aspektoj. Ekzemple, en pluraj landoj, iliaj aŭtoritatoj ankoraŭ faras ĵuron "antaŭ Dio kaj la Patrujo". Kvankam ekzistas neniuj landoj kun oficiala religio, kun la escepto de Kostariko, multaj instituciaj dokumentoj havas ambiguan inklinon rekoni Katolikismon kiel la superregan religion.

Laŭ statistikaj datenoj, dum la 20-a jarcento kaj ĝis la 1970-aj jaroj, Katolikismo estis hegemonia sur la kontinento, respondecante pri proksimume 94% de membreco inter la populacio, kie la ceteraj 6% estas direkte al aliaj religioj kaj nekredantoj. .

Sed de tiam, ĝis nun, profundaj ŝanĝoj estis observitaj en la religiaj preferoj de la loĝantaroj, kiuj ne estas esceptitaj de rilatoj kun la politikaj, sociaj kaj kulturaj movadoj de la lastaj jardekoj.

Laŭ la plej novaj datumoj por la jaro 2020, ankoraŭ en kontinenta skalo, kiu nature konsistas el diversaj naciaj realaĵoj, katolikismo reprezentas nur 56 %, protestantoj kaj aliaj kristanoj altiĝas ĝis 24 %, kaj nekredantoj kaj ateistoj reprezentas preskaŭ 19 % . de la loĝantaro . Laŭ tiuj taksoj, Ateistoj mem estas inter 8 kaj 10%.

Krom tiuj lastaj datumoj, la plej grava estas la pliiĝo de la protestantismo ĝenerale, sed aparte de la novaj evangeliaj fluoj, kiuj estas tiuj, kiuj plej profunde penetris en la socian teksaĵon, kun noviga teologia ideo, socia aktivado dinamika kaj rimarkinda adapto al la medio, kiu konvertis ilin en religiajn sektorojn, kiuj ŝutage akiras pli kaj pli da ĉesto. En kelkaj landoj, ilia kresko estis eksponenta.

Estas interese substreki, ke tiu forta evangelia ekesto estas akompanata de la "prosperteologio" , kiu provizas la bazan ideologion al tiu ĉi granda movado.

Prosperity Theology estas kontestata religia kredo kiu asertas ke financa beno kaj fizika bonfarto estas ĉiam la volo de Dio, kaj ke fido, pozitiva parolado, kaj donacoj al religiaj kialoj pliigos onies materialan riĉaĵon. , ĉar se homoj havas fidon al Dio, li donos al ili sekurecon kaj prosperon.

Tio reprezentas rimarkindan diferencon de la Savteologio de katolika kaj alia pli ortodoksa kristanismo, kie savo venos post morto kaj intertempe oni devas submetiĝi al sia sorto en ĉi tiu vivo.

Sed kio estas interesa estas la interkovro kaj koincidoj de Prosperity Theology kun la nunaj individuismaj kaj novmerkantilismaj postmodernaj kulturoj.

Tiu ĉi tendenco, male al tio, kion oni povus pensi, havante "horizontalan" vizion rilate al la katolika vertikaleco, kaj estante malcentralizita (estas kunordigo inter la eklezioj, sed malmultaj hierarkioj, laŭ la malsamaj realaĵoj), ĝi sukcesis en akirante potencon socian piedtenejon, precipe inter malriĉaj kaj marĝenigitaj populacioj. Ili sciis adaptiĝi al diversaj kulturaj medioj kaj enkanaligis la esperon pri ekonomia kaj socia progreso de multaj homoj.

La grava afero por kompreni estas ke ĉi tiu teologio kaŭzas ŝanĝon al sendependeco kaj individua iniciato, kvalitoj postulataj precipe en la neformala ekonomio. Krome, Pentekostalismo malakceptas la eŭropan kristanan aliron al sufero kiel ekzempla; anstataŭe, ĝi rigardas suferon kiel ion por esti venkita, kun nur malmulte da distingo inter spirita, fizika kaj materia bonfarto. Resume, li proponas savon ĉi tie kaj nun kaj ne en la postvivo.

El kultura vidpunkto, ĝi emfazas la familion, subtenon al unuopaj virinoj kaj/aŭ viktimoj de perforto, subtenon al la rehabilitado de junaj drogmaniuloj, ktp. kaj havas klare kulture konservativaj profiloj. Ili ankaŭ serĉas havi politikan reprezentantaron, ĉar laŭ ili, morale justaj kristanoj devas esti metitaj en registarojn. Tiuj ĉi movadoj kreis politikajn partiojn, havas parlamentajn grupojn, kaj danke al la dekonaĵoj petitaĵoj de siaj fideluloj, ili praktikis surprizan ekonomian movadon, ofte eĉ esploritan de la fiskaj instancoj de la landoj.

Siaflanke, la Katolika Eklezio, kiu vidis sian ideologian kaj politikan potencon konsiderinde malkreski, asociita kun redukto de nombroj kaj alvokiĝoj ekde la 1970-aj jaroj, tamen disvolvas novajn taktikojn por konservi sian hegemonion kaj plifortigi sian ĉeston. .

Oni devas rimarki, ke kvankam la Katolika Eklezio iam aliancis kun la pli konservativaj sektoroj ĝenerale ligitaj al la agrara ekonomio, ekde la 1970-aj kaj 1980-aj jaroj de la lasta jarcento ekestis en sia brusto la Teologio de la Liberigo, kiu fokusiĝas al la rilato inter la Kristana kredo kaj la lukto por la liberigo de la malriĉuloj kaj prematoj. Liberigaj teologoj argumentas ke la Eklezio devas esti aktiva en la antaŭ enigo de socia kaj ekonomia justeco, same kiel en la batalo kontraŭ subpremo kaj ekspluatado.

Tiu ĉi movado, kiu ekrapidis inter subpremataj sociaj sektoroj, formis politikajn aliancojn ĝenerale kun la maldekstro kaj partoprenis en la luktoj kontraŭ la diktatorecoj kiuj floris sur la kontinento inter la 60-aj kaj 80-aj jaroj de la 20-a jarcento. Tiu liberaligita katolikismo, kiu ĉesis agi nur kiel reprezentanto de la plej konservativaj sektoroj, por ampleksi aliajn tendencojn en rilato ne libera de konfliktoj.

Nuna Katolikismo agas per la politikoj efektivigitaj de Papo Francisko de reevangeligo, sen koncentriĝi pri iu aparta sektoro, sed emfazante tiujn sociajn sektorojn, kiuj plej konflikte kun aliaj religiaj fluoj.

En resumo, nia kontinento havas 500-jaran tradicion de katolika influo kaj ĉesto, nun en malkresko. Aperis diversaj religiaj influoj (aliaj ĉestantaj orientiĝoj estas afro-amerikanoj, islamismo kaj aliaj minoritataj religioj) kaj ni ankaŭ ĉestas fortan disputon pri spirita, ideologia kaj politika regado de ĝiaj loĝantoj, kaj ankaŭ avida serĉo de potenco kaj riĉeco.

Por fari tion, eklezioj kaj religiaj organizoj ĝenerale uzas diversajn ilojn por praktiki sian influon en la socio kaj penetri la politikan povon. Ekzemple:

- + Socia kaj politika gvidado: multaj eklezioj kaj religiaj organizoj subtenas kaj promocias sociajn aŭ politikajn gvidantojn, kiuj kunhavas siajn valorojn kaj kredojn. Kaj inverse, voĉdon-avidaj politikistoj formas aliancojn kun preĝejoj.
- + Publikaj konsciaj kampanjoj: Preĝejoj kaj religiaj organizoj ofte faras publikajn konsciajn kampanjojn por reklami siajn valorojn kaj kredojn, kiuj povas inkluzivi manifestaciojn, marŝadojn kaj amaskomunikilajn reklamajn kampanjojn. Ni vidis ilin kontraŭ aborto, ekzemple.
- + Socia Agado: Multaj preĝejoj kaj religiaj organizoj disponigas komunumajn servojn, kiel supkuirejojn, senhejmajn programojn kaj programojn por helpi la senhavulojn. Ili ankaŭ kuraĝigas socian entreprenadon. Tiuj servoj ofte kutimas altiri homojn al preĝejoj kaj plibonigi la bildon de la eklezioj en la komunumo.
- + Influo sur edukado: Iuj eklezioj kaj religiaj organizoj serĉas influi edukadon kreante lernejojn kaj edukajn programojn, kiuj promocias siajn valorojn kaj kredojn, precipe en pli malriĉaj kvartaloj, ofte financitaj de korporacioj.
- + Provoj okupi publikan spacon per plantado de religiaj bildoj aŭ religiaj agadoj, kiel publikaj mesoj.
- + Lobiado: Multaj preĝejoj kaj religiaj organizoj havas publikajn rilatojn kaj lobiajn fakojn, kiuj laboras por influi politikajn decidojn kaj la formadon de publikaj politikoj. Ili antaŭ enigas tion, kion ili nomas "pozitiva laikismo", kiu konsistas ĝuste en postuli, ke la Ŝtato akceptu la Ekleziojn kiel sociajn interparolantojn, kaj per tio ricevi publikan financadon por siaj agadoj nomataj "socia utileco".

Ĉio ĉi forte pridubas la Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato kaj pridubas sekularismon kie ĝi estas pli-malpli respektata.

Tial Liberpensuloj kaj sekularistoj klarigis, ke ni devas plu agi, eĉkonsiderinde profundigi nian ĉeston kaj nian predikadon en ĉiuj sektoroj de la socia kaj politika vivo. Kiel ni indikis supre, jam ekzistas ĝenerala socia bazo de 20% de la loĝantaro, formita de homoj sen religio, Ateistoj, Agnostikuloj kaj Liberpensuloj, kiuj

troviĝas en ĉiuj politikaj sektoroj, kio ebligas fortan subtenon al dialogo kun kredantoj por ke ili komprenu, ke la kredo estas privata afero por ĉiuj, sed ke ĝia enmiksiĝo en la potenco estas socie negativa por la bono komuna.

Tial, laikaj latinamerikanoj devas daŭrigi:

+) Antaŭ enigi striktan Apartigon de Eklezio kaj Ŝtato, kaj certigu, ke ne estas regreso kie ĉi tiu ideo progresis. Ĉi tio signifas zorgi observi kaj analizi, ke registaraj politikoj kaj decidoj ne estas influitaj de religiaj kredoj aŭ valoroj. Tio signifas kontraŭ stari publikan financadon de ekleziaj verkoj, eĉse ili estas maskitaj de aliaj celoj. Ankaŭ devas rekonsideri la interkonsentojn kaj konkordatojn, kiujn ni ankaŭ havas kun Vatikano .

+) Alia ŝlosila aspekto por batali la influon de religioj en politiko estas antaŭ enigi respekton al la libereco kredi aŭ ne kredi. Tio signifas, ke ĉiuj homoj havas la rajton praktiki aŭ ne praktiki religion kaj ke politikaj decidoj ne estu influataj de religiaj kredoj.

+) Batalo kontraŭ diskriminacio: Gravas, ke malgrandaj religioj sentas sin protektataj de la leĝo kaj ne estas diskriminaciaj de hegemoniaj religioj; kaj ke nekredantoj ne estas diskriminaciaj de institucioj de kredo.

+) Pledi por publikaj politikoj bazitaj sur la Komuna Bono kaj sur evidenteco: Sekularistoj kaj Liberpensuloj devas klopodi por antaŭ enigi politikojn bazitajn sur racio prefere ol religiaj kredoj aŭ dogmoj. En ĉi tiu kunteksto, ili konsistigas malfermojn al novaj rajtoj, leĝdonante pri temoj kiel ekzemple eŭtanazio aŭ asista memmortigo, samseksema geedziĝo kaj la leĝigo de aborto.

+) Estu atenta pri praktikoj kiel netaŭga financado de religiaj institucioj kaj akuzoj pri pedofilio, precipe en katolikaj rondo.

+) Kaj fine, politika kaj socia partopreno kiel eble plej aktiva por antaŭ enigi politikojn, kiuj favoras la disiĝon de Eklezio kaj Ŝtato, la liberecon konfesi la religion laŭ vole aŭ ne praktiki, kaj egalecon inter civitanoj surbaze de racia kaj konsenta komuna bono.

Koran dankon, mi restas je via dispono.

Elbio Laxalte Terra
Proparolanto de AILP

La riĉeco de religiaj institucioj en Libano

A- Nocioj kaj historio

1- Kiel enkonduko

Kiel mi ofte diras (la 16-an de aprilo 2016 en la Konferenco de la Libera Penso) kia ajn estas la temo pri kiu parolas libanano, li trovas sin devigita reiri, ĉar li opinias, ke la historio de Libano ne estas bone konata aŭ bona por li restarigi. sin mem. Ni reiru: Ekde sia sendependiĝo (1943) Libano ne spertis longajn periodojn de stabileco. Dio povis fari nenion malgraŭ la insisto de Lia Sankteco Papo Johano Paŭlo la 2-a, ke Libano estas mesaĝa lando. Ja ĉi tiu lando estas la renkontejo de malkaŝitaj religioj (Islamo kaj Kristanismo).

Malgraŭ ĉiuj konfesiaj konfliktoj kaj milito, kiu daŭris dek kvin jarojn, ĝuste pro konfliktoj de intereso bazitaj sur komunuma aparteno, multaj kaj ne la malpli da, profesoroj, pensuloj, verkistoj daŭre asertas, ke tiu ĉi kunveno de religioj estas fonto de riĉiĝo, kaj eĉla fantasmagoria rimedo por ĉiuj problemoj de religia malkonkordo travivitaj de aliaj landoj.

En 1990 ni subskribis la Taif-Interkonsenton kiu finis la 15-jaran fratocidan militon en Libano, sed ĉi estis sekta interkonsento ĉar ĝia zorgo estis malfortigi la pozicion de kristanoj. favore al islamanoj. Estante ankoraŭ de konfesa bazo, ĉi tiu interkonsento ne sukcesis trovi solvojn. Nuntempe la problemoj estas eĉ pli decidaj. Ni havas ŝtaton ene de ŝtato (Hizbulaho kun ĝiaj armiloj prefere aŭ preskaŭ pli fortaj ol tiuj de la armeo); ekonomia krizo neniam antaŭe vidita en la historio de Libano; tro severa kaj neproporcia subpremo de la manifestacioj de la Ribelo de la 17-a de oktobro 2019; ekde la 4-a de aŭgusto 2020 post la tria plej granda eksplodo en la historio post Hiroŝimo kaj Nagasako, kiu mortigis 220 homojn, vundis pli ol 6 500 sen kalkuli la milojn da delokitoj, ni ankoraŭ ne scias, kiu respondecas.

2- Ankaŭ iom da historio

En Libano, la sangaj konfliktoj, kiuj komenciĝis en 1840 inter kristanoj kaj Druzoj, kondukis al nova organizo: Monto Libano estis dividita de la otomanoj en du distriktojn: la norda, kun kristana plimulto, kaj la suda, kun Druzo plimulto. , ĉi estante administrita fare de Kaïmmakam, speco de prefekto, de la plimulta kredo. La kolizioj renoviĝintaj, la tielnomita Moutassarifat-sistemo estis establita sub la kontrolo de la eŭropaj potencoj koncernitaj per tio, kio estis nomita la Orienta Demando : Monto Libano estis administrita fare de guberniestro nomita Motassarref, otomana ŝtatanano fremda al Monto Libano. Libano, sed de kristana religio. La nova organizo senigis Libanon de parto de sia teritorio kiu estis ligita al la siria provinco de la Otomana Regno. La 1-an de septembro 1920, la Franca Alta Komisararo al Libano proklamis la ŝtaton de Granda Libano, sub kiu, precipe por kristanoj, Libano reakiris siajn naturajn limojn.

Francio leĝigis konfesiajn dividojn, sed ni ne iros ĝis diri, ke la malbono de konfesiismo kuŝas nur en Francio, ĉar la lando konsistas el profunde religiuloj pro ilia limigita kulturo, oni devas diri, sed ankaŭ dankon. al la araba-islama geopolitika kunteksto kiu antaŭe enigis apartenon kaj konfesian alligitecon per la streĝoj kaj timoj kiujn ĝi generas. Konfesiismo estas konstituciigita en Libano.

Malgraŭ la kritikoj, kiuj povas esti adresitaj al la nocio de konstituciigo de konfesiismo, ĝia ĉefa celo en politika sistemo estas ebligi pacan kunvivadon inter religiaj kaj etnaj komunumoj laŭ ilia demografia pezo. Alivorte, konfesia ekvilibro povas, sole, generi stabilecon ene de la socio³⁶, malgraŭ la malfacilaĵoj por certigi stabilecon kaj registaran efikecon.

3- Religio estas prefere fasado, hontinda divido

Religio estas prefere fasado kaŝanta tre politikajn dezirojn kaj pasion por regado.

Dio estas uzata kiel ilo de potenco. La lando estas nuntempe dividita inter du polusoj, la por-Irano, kontraŭ - Israela, por-rusa poluso kaj la alia por-okcidenta, por-Francio, por-usonaj kaj golfaj landoj. Interne, komunumaj streĉtecoj daŭras inter kristanoj kaj islamanoj sed ankaŭ inter ŝijaistoj kaj sunaistoj. Tamen ĉi tiuj lastaj estas ĉiuj islamanoj, sama Profeto, sama Libro, sama paradizo kaj infero. Dum pli ol 1,400 jaroj tiuj sekcioj daŭre mortigis. En Bejruto, la ŝijaistaj kvartaloj estas unu mondo kaj la sunaaj kvartaloj alia.

Kia ajn la kunteksto kaj la pravigoj por kaj kristanoj kaj islamanoj, en la 21-a jarcento fariĝas hontinda ke la konfesia aliĝo de individuoj kiuj ludis neniun rolon en la elekto de sia konfeso estas la ĉefa kriterio por ilia persona statuso. , por ilia aliĝo al publiko. servo, elektota Prezidanto de la Respubliko, ktp. Religia potenco estas en ĉiuj sferoj en Libano³⁷. La demando de sekularismo en Libano povas esti studita nur rilate al la kunteksto de la islama mondo. Grandega maro de islamanoj ĉirkaŭ antaŭ la 4 milionojn da libananoj en Libano. Estas ondoj de " Daechization " kiuj ne venis por mildigi la timon de kristanoj. La araba regiono malpleniĝas de kristanoj (ekz. Irako). Resume, ĉi tiu situacio favoras la rifuzon de sekularismo ĉar la Alia malo estas religia. Kaj Islamo estas ĉepli severa kontraŭ sekularistoj ol aliaj religioj.

La revizio de la Libana Konstitucio, efektivigita per la konstitucia leĝo de la 21-a de septembro 1990, anoncis procezon de forigo en stadioj de la sistemo de dividado de politika povo de la komunumoj. 22 jarojn poste nenio estis farita. Ekde la subpremado de politika konfesiismo nur el la sfero de publika servo kaj politikaj reprezentaj instancoj, en lando kie islamanoj fariĝis la plimulto demografie, aŭ guras malbonajn intencojn. Kiel kristano akceptos la subpremadon de politika konfesiismo, kiam islamanoj eĉne akceptas laŭ volan civilan geedziĝon? La animstato do ĉiam estas religia. Kaj ĉe islamano ne estas ŝerco: ŝtato kaj religio estas nedisigeblaj.

4- Neniu civila geedziĝo, sed bona provo

Ne ekzistas civila geedziĝo en Libano. Ĉiujare, miloj da libananoj dezirantaj edziĝi eksterlande vojaĝas eksterlanden, plejofte al Kipro, Francio aŭ Turkio. La libana juĝisto aplikas eksterlandan civilan juron. Ekstrema aberacio. Li aplikas leĝon, pri kiu la leĝdonanto rifuzas voĉdoni. Ĉar Libano ne havas unuigitan Personan Statuskodon, ĉiuj demandoj rilataj al persona statuso, ĉi geedziĝo, eksgeedziĝo, infanzorgado,

---

³⁶ - E. Picard, " La novaj vestoj de la libana komunumismo ", Cultures et Conflits, n° 15/16, aŭtuno-vintro 1994, p. 49. Citu "La konstituciigo de konfesiismo. El la libana ekzemplo ", Franca Revizio de Konstitucia Juro, 2015/3 (n-ro 103).

³⁷ - Ni estas tre malproksime de la verdikto de la Franca Administra Tribunalulo gajnanta la kazon de la Federacio de Liberpensuloj de Côtes d'Armor (FLPCA) kiu petis nuligi " [...] la konstruarjtiton sur publika propio de unu kontraŭ leĝa Kalvario (statuo de Jesuo) konstruita en Plorec-sur-Arguenon.

heredo ktp., estas do submetitaj al la leĝo rilata al la persona statuso de sia komunumo (ĉirkaŭ dudek tribunaloj do). Novnaskitoj devas esti registritaj en la konfesujo de la patro.

Tial civilaj kuniĝoj okazigitaj eksterlande estas submetitaj al la leĝo de la lando de la gefianĉoj, kiu estas devigata provizi la infanojn per la konfeso de la patro. Cirkulero, eldonita en 2009, fare de la kuraĝa Ministro de la interno tiutempe Ziad Baroud, donis al la libananoj la rajton forigi la mencion de konfesia alligiteco. Libanaj paroj do festis sian civilan geedziĝon en Libano kun notario. Ni volis devigi la leĝon. La hierarkio de juraj normoj triumfis, geedziĝo nuligita. Sed iliaj provoj estis bona komenco.

B- Libanaj religiaj institucioj kaj financoj

1- Stato de ludo

Ni revenu nun al la temo de ĉi tiu bela Konferenco, kiel por ĉiuj aktivadoj organizitaj de Libera Penso, " Finigante Konkordatojn en Eŭropo kaj establitajn kaj oficialajn religiojn kaj la surterajn Bonojn kaj Avantaĝojn de la Eklezioj!" ". Surprizo: estas multo por diri en Libano kaj multe pli ol pri la Konkordatoj en Eŭropo. La sistemo de " konkordatoj " estas escepto, dum en Libano ĝi estas jura regulo, evidenta fakto, banala realo, ĉe kaj ĉiam.

Ni parolu pri la politika kaj administra kosto sur niaj publikaj financoj, rezultanta el la financaj privilegioj donitaj al sektoj, kaj al certaj juraj aŭ naturaj personoj aligitaj al ili.

Libanaj religiaj institucioj de ĉiuj kredoj profitas el plenaj kaj kolosaj impostsendevigoj, same kiel donacoj de la libana ŝtato (helpo asignita en sinsekvaj buĝetoj dum jardekoj). Oni devas rimarki, ke la origino de ĉi tiuj financaj privilegioj donitaj al religiaj institucioj devenas de la epoko de otomana sultano Abdul Aziz en 1836, kiu establis la unuan religian ministerion " Awqaf " en Istanbul. Kun la kolapso de la otomana sultanlando post la Unua Mondmilito, venis la franca mandato, kie la franca komisaro publikigis la 2-an de marto 1921 rezolucion 753 sub la nomo "Administrado kaj kontrolo de islamaj propretoj (awqaf)"³⁸ kiu konservis la sendependecon de la administrado de tiuj posedaĵoj, dum alkranta. Ilin al la estro de la Alta Komisiono de la Franca Respubliko en Sirio kaj Libano. Post tio, decidoj sekvis unu la alian irante en la direkto de la firmiĝo de tiuj privilegioj.

2- Neakceptebla malegaleco

La Sekcio de Islamaj Religiaj Proprietoj iĝis libana publika establado kvankam en la lando kiu fondis ĝin la Ministerio de Awqaf estis aboliciita kun la laika ribelanto Mustafa Kemal (Atatürk) la 6-an de marto 1924³⁹.

Koncerne kristanoj, laŭ la otomana " milio " sistemo, ili havis sian propran personan statuson kaj la rajton solvi siajn internajn problemojn inter si, kiam ekzistis neislama flanko en la konflikto. Kristanaj konfesioj ĝuis financon sendependecon kaj ne profitis el iu ŝtata subteno. La sendevigo ligita al la salajroj kaj salajroj de la pastraro ankaŭ devenas de la otomana registaro, kiu rezignis impostojn por la pastraro. Post la sendependeco, la buĝetoj aprobis helpon al Eklezioj en la kadro de la organizo de

---

³⁸ - Administraj aktoj de la Alta Komisiono de la Franca Respubliko en Sirio kaj Libano, 1921, vol 2, p 53-64.

³⁹ - Francis Messner, Vortaro: Juro de Religioj, CNRS Eldono, 2010, p. 789.

spiritaj tribunaloj, pro la objetoj de reprezentantoj de kristanaj konfesioj al ŝtataj elspezoj por profito de islamaj konfesioj nur⁴⁰.

Ni volas diri ĉi tie, ke ĉi tiu konfesio kaj ĉi tiuj privilegioj donitaj al la turbanoj daŭris je la ekonomia nivelo, kaj precipe en impostaj sendevigoj, anstataŭ nuligi la malbonajn kaj malutilajn decidojn de la Sultano kaj la Franca Komisararo. Islamaj religiaj institucioj (sunaistoj, ŝijaistoj, druzoj) estas nuntempe sub la superrigardo de la Prezidenteco de la Konsilio de Ministroj, kaj estas tute esceptitaj de financa devo.

Koncerne kristanajn konfesiojn (maronita, katolika kaj greka ortodoksa) ekzistas du specoj de sendevigoj: ĝeneralaj sendevigoj enhavitaj en la esceptoj al impostaj kaj tariflegoj (ekz. sendevigo de didomoj de la finkonstruaĵimposto). Krome, ĉiuj religiuloj, ĉiuj kredoj kunigitaj, profitas de impostsenigo pri salajroj, salajroj kaj monhelpoj ricevitaj por sia religia laboro⁴¹.

Justeco plifirmiĝis: Tiuj sendevigoj ricevis aprobon de la Libana Ŝtata Konsilio⁴² por ĉiuj kredoj (islamaj same kiel kristanaj). Krome, je la nivelo de publika elspezo, la leĝdonaj kaj plenumaj aŭtoritatoj transdonas parton de la elspezoj per la ĝenerala buĝeto al la malsamaj konfesioj kaj la juraj entoj aligitaj al ili. La totalo de tiuj ĉiuj elspezoj (kaj helpo) asignita al ĉiuj sektoroj sumiĝas al 28,097,553,000 LL. (468 milionoj USD).

Kompreneble ĉiuj tiuj sendevigoj kaj financa helpo (donacoj) de la Ŝtato senigas la Publikan Trezoron kaj la financo de municipoj kun signifaj enspezoj kaj monsumoj kiuj estus pli utilaj se ili estus elspezitaj por malriĉuloj.

Konkludo

Mi faris "afiŝon" sur mia Facebook-paĝo hodiaŭ, kie mi esprimas la tutan subtenon, malĝojon kaj solidarecon kun la afliktitaj homoj en Sirio kaj Turkio post ĉi tiu granda tertremo.

Ĉi tiuj estas tempoj, kiam homa sento devas superregi ĉion, kio restas. Ĉi tiuj estas momentoj, kiuj memorigas al ni, ke nia spaco sur ĉi tiu tergloba povas diseriĝi en polvon en ajna momento de la kolero de la naturo.

Kaj mi finas: Ĉi tiu tertremo instruas du lecionojn al la Homaro: lecionon pri humileco al ĉi tiu arogantulo, kaj ĉi tiu kiom da estas en nia araba mondo, kiu tamen postrestas; kaj scienca leciono. Antaŭ enigi sciencon komprenon pri nia planedo, ĝiaj sekretoj kaj ĝiaj agadoj. Kiel ĉi tio rilatas al la temo de ĉi tiu artikolo pri religiaj institucioj kaj financoj? Nu, ĉiuj Liberpensuloj tre bone komprenis min.

Vivu Libera Penso!
Vivu Solidareco inter ĉiuj homoj!

---

⁴⁰ - Vidu la Juran Tagordon, artikolon de Georges Azar al Haddad, financa kaj fiska konfesiismo, 21-8-2015.

⁴¹ - Dekreto-leĝo rilate al enspezimposto n-ro 144/59, artikolo 47, punkto 1.

⁴² - CE, n-ro 522 de la 11/09/1955 kaj n-ro 399 de la 18/06/1956.

Georges Saad
Proparolanto de AILP

La Konkordato en Italio

Ĉe la origino de la Eklezio, okazis la skandalo de la Prediko el la Monto. Hodiaŭ la skandalo estas en la monto de miliardoj kiujn Vatikano amasigas danke al la mono kolektita el impostoj de italaj civitanoj, mono por la katolika lernejo, mono danke al sendevigoj de pago de elektrokonsumo, la kolekto de rubo, mono ĉam danke al la sendevigo de postulado de kontribuoj kaj impostoj sur la miriado de iliaj enspezigaj komercaj agadoj, miliardoj ne impostitaj sur iliaj turismaj entreprenoj (kiu ni nur pensas pri la Pilgrimado-Verkoj), sur la konstruaĵoj de eklezia posedaĵo asignitaj por komercaj celoj, kiel tiuj eks-monaĥejoj kaj ekskolegioj transformitaj en zorgejojn, sportejojn, ripozejojn, loĝejojn, internulejojn... sen paroli pri la luksaj multstelaj hoteloj. Kaj ĉi tiuj estas nur kelkaj ekzemploj!

Politika kaj ekonomia potenco

Kaj tamen, Vatikano certe ne estas malriĉa, kiel volus ĝin la Evangelio, kiu inspiras! Krom la IOR (Instituto de Religiaj Verkoj) kaj la internaciaj aferoj de la Vatikana Banko, en la teritorio de la Itala Respubliko sole, Vatikano havas grandegan nacian heredaĵon. Por preni nur la Kongregacion de " Propaganda Fide " en Romo, ĝi posedas proksimume 795 konstruaĵojn kun preskaŭ 2,000 oficejoj kaj apartamentoj, por komerca valoro taksita je 9 miliardoj da eŭroj. Kaj tamen, Italio, danke al la Konkordato, daŭre estas la plej granda financa provizanto de Vatikano, inkluzive en sia deziro plaĉi al ĝi kiam ĝi eldonas siajn diktaĵojn en la konfesejoj, pri la familio, sekseco, reproduktado, vivotestamento, civilaj rajtoj, kio alia!

La Faŝisma Konkordato

La ekonomiaj, politikaj kaj sociaj potencoj de la Eklezio, nedisigeblaj, estas implikitaj en la malsukceso atingi la apartigon inter Eklezio kaj Ŝtato. Mussolini, la ateisto Mussolini, akceptis la batalon por tiu Apartigo - batalo gvidita de la post-Unità d'Italia liberala reganta klaso - proponante al la Eklezio la 11-an de februaro 1929 la Patti Lateranensi, alimaniere la Konkordaton . .

Ĉi-lasta inkludis: Traktato

kiu proklamis " la katolikan religion kiel la sola ŝtata religio ". Ĉi tiu traktato malpermesis ajnan " enmiksiĝon de la itala registaro en la Sankta Seĝo ", garantiante al ĝi " absolutan sendependecon en la ekzercado de sia misio ". Farante tion, la itala Ŝtato kristaligis strukturan rezignon de sia suvereneco;

Konkordato por reguligi " la kondiĉojn por la ekzercado de religio kaj la Eklezio en Italio ", sed kie ĉiuj rajtoj estis por la Sankta Seĝo ;

Financa interkonsento, kiu, unika en la Historio, vidis la Ŝtaton, kvankam venkanta ĉe Porta Pia (la 20-an de septembro 1870), entreprenis kompensi la Sanktan Seĝon pro " perdo de la heredaĵo de Sankta Petro ".

Esence, la Ŝtato petis pardonon pro tio, ke li reprenis Romon, tiel akceptante la tempan potencon de la Eklezio, kiu potenco estas, kiel ĉiuj scias, konstruita interalie sur la falsa historio de la verko "Donaco de Konstantino" de Vatikano . Kurio en la Mezepoko.

La Konkordato estis " la alianco de la klubo kaj la botelo ", kiel difinite fare de la Liberpensulo Ernesto Rossi. Faŝismo serĉis papan benon, utilan por mildigi en la okuloj de la amasoj la totalismon, kiu fariĝis tiel klara al la blinduloj mem post la murdo de Giacomo Matteotti, patronita de Mussolini ; la Eklezio realigis sian malnovan teokratian revon, ankaŭ danke al la rentoj, kiujn la Itala Ŝtato garantiis al ĝi kaj kiujn la Mussolini-registaro inaŭguris pagante al Vatikano bone 750.000 milionojn da liroj en malmola kontanta kontanta mono (ĉirkaŭ 600.000 milionoj da eŭroj), al kiuj aldoniĝis " a. donaco de varoj kun nominala valoro de 1 miliardo da liroj (ĉirkaŭ 800.000 eŭroj)".

Pio la 11-a povis tiam ĝoji kaj ekkrii " Ni vere bezonis viron kiel tiu, kiun la Providenco igis nin renkonti!" »

La sekulariĝa procezo estas blokita

La Lateranaj Akordoj estis lanĉitaj fare de la "providenca viro" kiel ago de reguligo de la " Romia Demando " (politika konflikto rilatiganta al la statuso de Romo, sidejo de la tempa potenco de la papo, sed ankaŭ ĉefurbo de la Regno de Italio (NDLT).Kompreneble! La " Romia Demando " pro kiu Garibaldi kaj tiom da patriotoj mortis en sia lukto por la konkero de Romo, " Romia Demando ", kiu, por la juna Regno de Italio, ekde sia proklamo (1861), signifis la atingon de unuigita Italio, kiun la Konkordato nun renomis " kompenso " turnante sian historion.

Se vere temis pri " kompenso " (" risarcimento "), la Regno de Italio jam realigis tion kadre de la " Leĝo de Garantio " (" Legge delle guarantee ") de la 13-a de majo 1871, per kiun la Vatikano iĝis suverena en la areo kiun ĝi donis al si, leĝon kiu rekonis la sendevigojn de la papofico de kontribuoj, same kiel la proprieton de multaj varoj.

konstruaĵoj, ankaŭ certigante por la prizorgado de la pastraro proksimume 3,225,000 reindeksitaj ŝufaraj liroj. Stratosfera sumo por la tempo!

En Respublikana Italio

Faŝismo kolapsis sed ĝia Konkordato restis, malhela makulo sur la Respublikana Konstitucio; eĉse la Konkordato ne estis integra parto de la konstitucia teksto sed nur menciis, kiel memorite en 1971, artikolon numero 30 de la Konstitucia Kortumo, kiu establis ke "la Konkordato ne povas havi la povon subtrahi de la superaj principoj de la konstitucia ordono de la Ŝtato". Kio signifas, ke la aplikado de la Konkordato estas subigita en ĉiuj cirkonstancoj kaj ĉiam, al la sekularismo de la Ŝtato, kiel supera konstitucia leĝo!

Kaj ĉi tiu lasta demando estas tre ofte – kaj tute volonte – haltigita de politikistoj.

La Craxi Konkordato

En 1984, la Konkorda Pakto estis renovigita per la volo de la registarestro Bettino Craxi kiu laboris pri la sociopolitika reconstruo post 1968. Tial ĝi ofertis al la Eklezio la ŝancon rekonkeri la terenon perditan en ĉiam pli sekularigita kaj sekularigita socio, kiu povis akiri, danke al siaj luktoj, civilajn leĝojn: de eksedziĝo ĝis la leĝigo de la kontraŭ-koncipa pilolo, inkluzive de familia juro kaj libervola ĉesigo de gravedeco kaj statusaj rajtoj de laboristoj...

Ĝuste en tiu ĉi kunteksto la Konkordato mem estis konsiderita malmoderna kaj en la landa mobilizado por ĝia malapero pligrandiĝis, inkluzive inter katolikoj mem.

Irante kontraŭ la akno, la Craxia reviviĝo ofertis al la Eklezio imponan saltotablon por rekomenci sian laboron de penetrado de itala socio "rekonante la principojn de Katolikismo kiel integrita parto de la historia heredaĵo de la itala popolo. » Formulo, kiu legitimis ĉiel ĉi tiun nerektan suverenecon, kiun la Mussolini-Konkordato siatempe donis al Vatikano, sed nun ankaŭ establante rilaton de Ŝtato/Eklezio egaleco en "reciproka kunlaboro en la promocio de Homo kaj en la intereso de la lando. »

En ĉi tiu "promocio de la individuo" estis konfirmita la ideo, ke la identeco de la homo baziĝas sur tiu de la katolika estaĵo kaj estas tio, kiu rajtigas la Eklezion, de Saint-Paul ĝis nun, montri sian universalismon.

Kun la kraksia revizio de la Konkordato, la emancipiĝo de nia Respubliko el Vatikano, kvankam petita en la reala lando, denove malproksimiĝis.

La katolika religio, animo de la Ŝtato?

Tiel, la katolika religio ne plu estis konsiderata la religio de la Itala Ŝtato (kiu estis eksplicite asertata), sed la Ŝtato, paradokse, igis la katolikan religion integran parton de la popolo.

La Eklezio estis rekonita kiel la subteno de la nacio, de la nacia identeco, de ĉiu civitano. Ideologia falsaĵo.

Sekvante la novan " providencan homon ", aliaj venis, sanktoleitaj de la Sinjoro. Ili rapidas antaŭ en kaj daŭ re antaŭ eniras, kun sia kohorto de malgrandaj agitantoj plenaj de sankta oleo, por disdoni ĉiam pli da privilegioj, pluvante monon sur la Vatikanan Eklezion.

Ni pensu, ekzemple, pri la komuna eduka sistemo enkondukita en la jaro 2000, kiu rajtigis la financadon de privataj lernejoj, reklasigante ĉi-lastan per la termino " egaleco ". Leĝa paradokso (mi prefere dirus ĉi tie prezaj on) kiu ebligis elturni la Konstitucion , kiu donas al la publika lernejo sian propran konstitucian korpon. Fakte, ĉi-lastata precizigas, per sia " senpago por la Ŝtato " (art. 33), ke privataj lernejoj estas ekskluditaj de ajna financado per publikaj fondusoj.

Ni pensu pri la enkonduko de la mandato, en 2003, por instruistoj de la katolika religio, kiuj, dum daŭ re dependas ĉirilate de siaj respektivaj episkopejoj, krom kompreneble pri tio, kio koncernas sian salajron pagatan de la Ŝtato, krome pli alta ol; tiu de aliaj instruistoj, ĉi-lastaj nun eĉ povas disbranĝi al aliaj fakoj kaj administraj postenoj.

En resumo, la senfinaj vojoj de la Sinjoro pasas... tra vatikana amikeco!

El niaj poŝtoj

La nova Konkordato de 1984, ekde sia promulgo, reliefigis la insolentan favoritismon de la Ŝtato se nur per tiuj du brutalaj mekanismoj: la impostimposto sur la impostoj de italoj favore al la katolika eklezio (la fama 8%) kaj tiu de laŭvola instruado. de religio (IRC).

La unua el tiuj du senhontaj mekanismoj estis tiu, inda je perversa fripono, nomita la 8% kaj kiu pasigis kiel demokratio la fakton ke parto de la enspezimposto estis destinita por la eklezio de onies elekto. . Verdire, dependas de la Katolika Eklezio ludi la venkan atuton, danke al la enkonduko de la magia formulo " la parvenza garantista ". Ĝi diras tion: " En la okazaĵo de preĝeja elekto ne esprimita de la impostpaganto, la celloko estos determinita surbaze de la plimulto de elektoj esprimitaj ." Do, eĉse nur 30% de italoj elektas la katolikan eklezion, ĉi tiu minoritato, kiu reprezentas la plimulton de la esprimitaj elektoj, signifas, ke la katolika kaj roma eklezio sukcesas enpoŝtigi 90% de la tutaj 8% en eksponenta multobligo de mono, kiu nuntempe sumiĝas al pli ol miliardo da eŭroj ĉiujare.

Kontraŭe al tio, kion la reklamaj kampanjoj de la Itala Episkopa Konferenco lerte sugestis , la jackpot estas esence uzata por la bontenado de la pastraro kaj ĝiaj strukturoj. Do inkluzive por la bontenado de la strukturoj kiuj gastigas la plej abomenajn skandalojn, de tiuj de la Vatikana banko ĝis tiuj de klerikala pedofilio.

Manoj sur lernejo

La dua el ĉi tiuj du mekanismoj emfazitaj ĉi tie koncernas la katekismohoron en publikaj lernejoj, prezentita, same kiel la menciita 8% mekanismo , kiel libera elekto. Male, ĝi estigis epopeajn religiajn batalojn en lernejoj, kun la interveno de la Magistratura, irante ĝis la Konstitucia Tribunalo, simple por rajtigi tiujn, kiuj ne elektis ĉi tiun IRC (" Insegnamento della

Religione Cattolica ", instruado de la katolika religio), ne esti sekvestrita en klaso dum iliaj samklasanoj ĉeestis la horon de Dio.

La Supera Kortumo tamen klarigis ĉi tiun punkton konfirmante ne nur la legitimecon de ne sekvi la katekismohoron, sed ankaŭ ĉi tiun instruon, kiu estus prezentita al ĉi tiu kiel alternativa (frazo n-ro 203 de la jaro 1989). Kaj la frazo n-ro 13 de 1991 estos definitive konstatinta, ke la tiel nomata " nedevisa " statuso ne nur estus nenegocebla sed ke ĉi restu ene de la lerneja loko.

Estas interese atentigi, ke nuntempe kaj precipe en altlernejoj (mezlernejoj) tutaj klasoj rifuzis ĉeesti ĉi tiujn IRC-ojn. Kaj tamen - mistero de kredo? - tiuj, kiuj instruas ilin, pligrandiĝas! Kaj oni proponas enmeti la temon " Scienco de religioj " en altlernejoj. Ĉu tio povus esti operacio por fari la katolikan religion deviga?

Kion fari ?

Por eliri el ĉi tiuj ĉi vaticanaj koloniaj operacioj, estas nur unu afero farenda: nuligi la Konkordaton. Kaj tial ni daŭ re batalas, ĉiam kaj malgraŭ ĉi tiu.

Ĉi tiu Konvencio, miaj karaj francaj liberpensuloj amikoj , plifortigas nin en ĉi tiu komuna batalo por finfine atingi la Apartigon inter Eklezioj kaj Ĉi tiuj, por la konstruado de mondo sen dogmoj aŭ estroj. Kaj estas la Eklezio, kiu posedas ĉi tiujn du malvirtojn, tiun de dogmatismo kaj tiun de totalismo.

Maria Mantello

Prezidanto de la Asocio de Itala Libera Penso " Giordano Bruno "

Komunikado legita de Sylvie Midavaine

La Ortodoksa Eklezio, oficiala religio en Grekio?

Oficiala religio estas religio kun jura statuso kaj agnosko en ŝtato.

La ŝtata religio ankaŭ povas esti konsiderata kiel formo de oficiala religio. Temas pli precipe pri oficialaj religioj, kiam ŝtato agnoskas limigitan nombron da religioj, al kiuj ĝi donas leĝan kadron, ekzemple de la konkorda tipo, kaj eventuale institucian aŭ financon subtenon. La ŝtato tiel faciligas la praktikadon de oficialaj religioj malprofite de neoficialaj religioj, kies kulton ĝi povas limigi aŭ eĉ malpermesi.

En Grekio hodiaŭ la ortodoksa religio estas la "reganta" religio en la sufiĉe "plimulta" kaj pli-malpli "privilegia" senco.

La greka Konstitucio de la 9-a de junio 1975, ankoraŭ valida hodiaŭ, komenciĝas per la frazo "En la nomo de la Sankta Triunuo, samsubstanca kaj nedividebla..."

Artikolo 3 el la konstitucio diras:

"La domina religio en Grekio estas tiu de la Orienta Ortodoksa Eklezio de Kristo."

Ni unue rimarkas, ke ĉi tiuj sanktaj tekstoj havas nenion komunan kun teksto de konstitucia juro.

Sed atentu...

La referenco al la "reganta religio" estas inkluzivita en la Konstitucio kiel la bazo de la specifa rilato de la Eklezio kun la ŝtato: la titolo de la artikolo 3 estas krome "Rilatoj inter la Eklezio kaj la ŝtato".

Tio signifas, ke la specifa rilato koncernas la juran kampon kaj pli specife la aŭtonomecon, administradon kaj reguligon de la Ĉarto de la Eklezio de Grekio, kiu estis ellaborita en 1850 kaj ŝanĝita en 1928, laŭ kiu, ĉiu administra regiono religia, ĉiu episkopejo, estas sendependa de ekonomia kaj administra vidpunkto.

Ekzistas ankaŭ referenco al la potenco de la Orienta Ortodoksa Eklezio de Kristo rajtigi nur la oficialan tradukon de la Biblio por eviti interreligiajn disputojn.

Tial artikolo 3 estas nur artikolo de administracia juro kiu estis sanktigita en la Konstitucio pro teknika kialo.

Artikolo 5 diras

"Ĉiuj, kiuj troviĝas sur helena teritorio, ĝuas la absolutan protekton de sia vivo, sia honoro kaj sia libereco sen distingo de nacieco, raso, lingvo, religiaj aŭ politikaj konvinkoj".

Artikolo 13 plue diras

"1. Libereco de religia konscienco estas netuŝebla. La ĝuo de publikaj liberecoj kaj civitanrajtoj ne dependas de onies religiaj kredoj.

2. Ĉiu konata religio estas libera, kaj la praktikoj de ĝia kultado estas ekzercitaj sen malhelpo sub la protekto de la leĝoj. Prozelitismo estas malpermesita.

3. Ministroj de ĉiuj konataj religioj estas submetitaj al la sama kontrolo de la ŝtato kaj la samaj devoj al ĝi kiel tiuj de la domina religio.

4. Neniu povas, pro siaj religiaj konvinkoj, esti senkulpigita de la plenumo de siaj devoj al la ŝtato aŭ rifuzi plenumi la leĝojn.

Tial

Artikoloj 5 kaj 13 de la Konstitucio ankaŭ garantias liberecon de religia konscienco kaj la malpermeson de prozelitismo.

La demando ĉu Grekio estas ortodoksa ŝtato estas kultura kaj historia konsidero kaj ne konstitucia regulo, ĉar la Konstitucio ne trudas religiajn kredojn al la popolo, sed rezervas pro specifaj historiaj kialoj specialan administran rilaton inter la ŝtato kaj la Ortodoksa Eklezio.

Artikolo 16&2

diras: " Edukado estas fundamenta misio de la ŝtato kaj celas la moralan, spiritan, profesion kaj fizikan edukadon de grekoj, la evoluon de nacia kaj religia konscio kaj ilian transformon en liberajn kaj respondecajn civitanojn. »

En lastatempa decido de la ŝtata Konsilantaro en 2018, kiu estis tamen akompanata de forta minoritato kaj raciaj reagoj, ĉefe utiligante la tiel nomatan regantan religian klaŭzon, la Supera Administra Kortumo emfazis, ke la instruado de studoj religia edukado en lernejoj devas havi kiel ĉefa celo la prezento de la doktrinoj, moralaj valoroj kaj tradicioj de la ortodoksa kristana religio, tio estas, ĝi eksplicite rekonas kiel konstitucian devon la konservadon de la konfesa karaktero de la kurso.

Surbaze de ĝi-supra, ni povas reveni al la demando pri la devo de religia edukado en lernejoj. Estas fakto, ke la Konstitucio mem ŝajnas igi la instruadon de religiaj studoj deviga. Estas tial konstitucia devontigo de la leĝdonanto same kiel la kompetenta ministro certigi ke la temo estas inkludita en la lerneja instruplano kaj estas instruita adekvate.

Kun la Konstitucio de 1975, estas establita reto de provizaĵoj, kiu, kvankam ĝi konservas konstitucie difinitan servilecon de la ŝtato, permesas sufiĉe malferman interpreton de la koncernaj dispozicioj. Konsiderante la establodon de libereco de religia konscienco, sed ankaŭ la fakton ke populara suvereneco estas difinita kiel la fundamento de la ŝtato, la opinio kiu regas en teorio kaj en jurisprudenco estas ke la kondiĉo establante la Eklezion Grekan Ortodoksan kiel la dominan religion faras . ne establas oficialan statuson kiel ŝtata religio, sed ĝi establas empirian fakton de plimulta religio inter civitanoj.

Do ekz. la institucio en Artikolo 16§2 de la evoluo de religia konscio kiel la celo de edukado, ne devas esti interpretita kiel garantio de deviga instruado de religiaj temoj kun konfesa enhavo (kiel estas la kazo hodiaŭ 'hodiaŭ), sed eĉne kiel devo pozitive orienti infanojn al la dio.

En la lumo kaj de la dispozicio mem, kiu celas krei liberajn kaj respondecajn civitanojn, kaj la starigon de religia libereco mem, disvolvi la religian konscion de infanoj signifas ke infanoj devas ricevi scion pri ĉiuj religioj, konsiderante la gravecon de la religia fenomeno en sia historio, por ke ili povu evoluigi sian propran religian konscion.

Larĝmenseco kaj ne endoktrinigo estas la konstitucia celo de edukado kaj kompreneble ĉi tiu konstitucia celo ne estas servata hodiaŭ .

La granda problemo estas do ne tiom la konstituciaj dispozicioj mem, sed la ŝtata politiko. Krome, surbaze de la jurisprudenco de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kiu lasas grandan liberecon al ŝtatoj por difini la rilaton inter Eklezio kaj ŝtato, eĉse la domina religio ne estis konstitucie konsekrita, la sola sociologia fakto de ĝia superrego povus establi la eblecon. de la ŝtato trudi limigojn al la rajtoj garantiitaj de la Konstitucio por ne ofendi la religian senton de civitanoj.

En nia lando, la ligo de leĝdonaj dispozicioj daŭras kaj restas kaptita al la historia Preĝejo-ŝtata rilato kun rezultoj, kiuj kreas enormajn kontraŭdirojn kaj konfliktojn kun la starigo de libereco de religia konscienco.

Eĉpost Leĝo 4301/2014 , kiu celas en sia klariga deklaro homogenigi la juran personecon de religiaj komunumoj, efektive estas starigita plurrapida sistemo de religioj.

en loko. Tiel la Eklezio de Grekio, la Judaj Komunumoj kaj la "Islamaj Komunumoj" estas organizitaj kiel Juraj Entoj sub Publika Juro, la aliaj Eklezioj specife celitaj per la leĝo estas rekonitaj rekte kiel Juraj Entoj sub Privata Juro kiel ekzemple la Katoliko, la Anglikano, la Etiopa, evangelia, kopta ortodoksa kaj armena eklezioj, dum ĉiuj aliaj devas prezenti koncernajn petojn ene de sistemo de nesupereblaj obstakloj.

Krome, la salajro de la pastraro de la Greka Ortodoksa Eklezio estas establita, tiel ke, per impostado, kredantoj de aliaj kredoj aŭ ateistoj estas devigitaj financi ĝian funkciadon. Oni devas rimarki, ke la dispozicioj kiuj establis specialan impostadon de la enspezo de la Eklezio de 25% tiam 35% en kompenso por la supozo de la salajro de ĝia pastraro fare de la Ŝtato estis nuligitaj kaj tial hodiaŭ la Eklezia impostado inkluzivas la Posedan Imposton, la speciala eksterordinara imposto sur urbaj areoj kaj la imposto sur enspezoj de komercaj luoj.

La rezulto estas, ke hodiaŭ la kosto de la etato sumiĝas al ĉirkaŭ 193 milionoj da eŭroj jare, dum la impostenspezo estas 3,5 milionoj. Krome, la rekono de la pastraro de la Eklezio kiel publikaj agentoj implicas ke la Ŝtato, per impostado de ĉiuj grekoj, ankaŭ financas la inflamajn (netoleremajn kaj foje malkaŝe rasismajn) paroladojn de la pastraro kontraŭ civitanoj kiuj ne kunhavas la saman kredon aŭ kiuj havas seksa identeco kiu estas neakceptebla por ili.

Krome, laŭ la verkisto Michalis Kalopoulos, religio, laŭ sia naturo kaj sia pozicio, havas ĉiujn kialojn por malhelpi kompletan historian scion. Malebligante scion pri historio, ĝi sukcesas konservi spacon disponeblan en la popola imago por siaj propraj religiaj mitologioj. Fakte, la agnosko de la Eklezio kiel morala kaj nacia gardisto bedaŭrinde faras ĝin legitima juĝisto kaj administranto de historia vero.

La manko de historia konscio, tiel forta en la greka popolo, prezentas nun ekstremajn fenomenojn de historia memorperdo. Preskaŭ neniu el la grekaj infanoj hodiaŭ eĉ scias de kie la nomo "Helene" ili venas. Ni fakte demandis multajn gimnazianojn kaj laŭ vorte neniu el ili sciis, ke la origino de ilia nomo estis praulo, filo descendanta de la antaŭ diluviana patriarko de la grekoj, Deŭ kaliono.

Helene, laŭ la mito, travivis teruran inundon helpe de patra arkeo, kiun li savis kun sia familio kaj amaso da bestoj. Tiu ĉi mito estis surprize tute forgesita de la homoj, kiuj ĝis hodiaŭ portas lian nomon.

La grekoj, vivantaj sub la jugo de sia religia edukado, ignoras ĝin, dum ĉiuj konas Noaĥon kaj la biblian inundon.

Kio estas ja religio? Ĉu ĉi tio ne estas malamiko de la historio kaj arbitra diktatoro de la historia memoro?

La religio de la grekoj komenciĝis pro tre specifa kialo, por renkonti la bezonojn de kompreno de nia mondo kaj ne doni al pagataj diaj klerikoj kaj mediaciistoj profesian kialon por ekzisti.

Hodiaŭ estas multaj homoj, kiuj kun seriozaj argumentoj konsideras la religion kiel la plej potencon malhelpon al la intelekta altiĝo de la popoloj.

En antikvaj tempoj, temploj, teatroj, lernejoj, bibliotekoj, eĉmerkatoj, parlamentoj, gimnazioj kaj arkadoj, estis ĉiuj nedividebla kultura kontinuumo.

Sed kio okazis, ke hodiaŭ la lando, kun la plej grandaj herooj de la civilizacio kaj la plej brilaj prapatroj de la mondo, trovas sin pasie proksime brakumita kun la figuroj de la religia historio de alia popolo?

Kial ŝuj grekoj, de la plej juna ĝis la plej maljuna, estas edukitaj kaj konsciaj pri la judaj patriarkoj de la Malnova Testamento, kiel Abraham, Isaak, Jakobo, sed tute malkleraj pri la nomoj, ekzisto kaj historio de siaj bazaj grekaj praaĵoj heroj?

Kial eĉ la lasta maljuna greka virino kapablas preskaŭ ŝutage alvoki la promesplenajn nomojn de la heroj de la juda historio, sed neniam eĉaŭ dis la nomon Prometeo? antaŭ e?

Ĉar ŝuj grekoj de la plej juna ĝis la plej maljuna konas Noaĥon, dum ili ignoras Deŭ kalionon, ili konas Abrahamon, sed neniam aŭ dis pri la filo de Deŭ kaliono, Helene.

Ĉio ĉi tiu sistema anstataŭ igo estas la realigo de ideologia-religia spirita posedo, kiun la grekoj spertas dum multaj jarcentoj tenante la loĝantaron en nescio.

Per la leĝa prozelitismo de publika edukado, la greka edukado insistas pri enŝovi en la belajn animojn de junaj grekoj, ne raciecon, sed ampleksan sanktigon de la juda historio kaj la artan anatemon de ilia antikva heredaĵo.

Ĉu ne estas neklarigeble, ke tutaj armeoj de inteligentaj homoj restas senvortaj pro la parado de religiaj eksceso kaj staras senokupe rigardante ĉi tiun religian propagandan sensencaĵon el la juda historio?

Ĉu ne estas ago de supera sklavigo de estontaj generacioj per religia edukado, laŭ vorte trudi kaj planti ĉi tiujn antikvajn hebreaĵojn al niaj propraj senhelpaj infanoj?

Ni memoru, ke almenaŭ instruistoj devus rekonsideri sian devon instrui scion. Ne eblas por parto de la eduka komunumo rigardi indiferece al la detruo de sia propra popolo. Ĝis kiam ĉi tiu mondo de edukado ŝajnigos esti la silenta kortegano de potenco?

Instruistoj estas la moderna Prometeo kaj devas esti la ŝtelistoj de malpermesita scio.

Kiom longe ĉi tiuj instruistoj restos silentaj antaŭ la ŝutaga, brutala ofero de la vero sur la altaro de religia rabeco? Kiam ili rimarkos, ke la epoko de absoluta religia diktaturo estas finita? Edukante junajn infanojn, ni devas konstante celi esti instruistoj kaj edukistoj kaj ne fariĝi simpla pagita komplico de ilia obskureco. Instruistoj estas la naturaj gardantoj de kulturo. La finfina limo de indigno por vera instruistoj estas kliniĝi kun nur maldika brido, la salajro.

Sed imagu kioŝ maran mondon, kie pro salajroj ŝuj obeeme plenumos ordonojn, kiuj pli kaj pli malproksimigas nian ŝutagan vivon de homaj valoroj. Kun la nuna ritmo de progresema elaketo de nia digno kaj nia evidenta ŝutaga fremdiĝo, kio baldaŭ estos la mondo de niaj infanoj. Se ĉi tiuj instruistoj tiel facile fariĝos portantoj de interesoj, tiam, per sia rajto, la estontaj generacioj nomos la nian la plej malbona kaj malinda el ŝuj.

Kial oni instruas al ni samtempe en biologio, ke necesis milionoj da jaroj por la evoluo de la homa specio kaj en religio la dia kreado de Adamo kaj Eva?

Kial, ene de lernejaj organizoj kaj direktoroj, estas ĉiam tiuj, kiuj aprobas aŭ malakceptas la lernejan programon?

Ni estas la ridindaro de Eŭropo kun la malsankta kunvivado en la sama konstruaĵo de la ministerioj pri edukado kaj religio.

Interalie, sekvante niajn lastajn informojn, la greka Ministerio pri Edukado kaj Religiaj Aferoj troviĝas en luita konstruaĵo apartenanta al la preĝejo!